

Ze Světic do Říčan...

Svěťice, středně velká obec na Říčansku, obklopená přírodou, ale i dopravní infrastrukturou. Pro turistickou partu je ale zajímavá, je součástí turistického regionu „**Ladův kraj**“. Míří sem stezky i cyklostezky z Ladových rodných Hrusic.

Nápad dopravit se sem vlakem z Hlavního nádraží se ukázal jako příliš odvážný. ČD opět nezklamaly. Pro tak „náročnou“ cestu, pár kilometrů za Prahu, zvolili bez varování odjezd vlaku z Vršovic. Nějak jsme se s tím poprali a o půl hodiny později jsme na zastávce ve Světicích.

Bývalá polní cesta vede od vlaku **k brodu** přes Říčanský potok. Nezdá se to, ale tento zatím jen potůček zásobuje cestou do Rokytky deset velkých rybníků. Brod dodnes využíváný k objektům za potokem jsme našťastí brodit nemuseli. Vedlejší lávka byla mnohem pohodlnější. To se nedá říct o náročném stoupaní, podle zahrádek ke hradlu Benešovské dráhy.

Vystoupali jsme na vrchol kopce a po levé straně máme cykloaltán Svěťice a za ním pohádkovou **Ladovu ves**. Ta vychází z Ladových procházek v blízkém i vzdáleném okolí Hrusic. Ves je obklopena nově vysazeným sadem ovocných stromů původních odrůd.

Kdo chce odtud do lesa, musí přes železniční přejezd. Jmenuje se příhodně „Hradlo Říčany – les“. Vlaky tady frčí po pár minutách, přešli jsme, když se závory zvedly a jdeme k lesu. Divočáci se rozhodli cestu k lesu vylepšit, jak uměli nejlépe. Na lesní pěšiny a cestičky si již tak netroufali.

Nikým neznačené, jen tak vyšlapané pěšinky pasekami i volným lesem nás dovedly k **Říčanské hájovně**. Hájovnu má ve správě Říčanské muzeum ve spolupráci s Ekocentrem Říčany. Pořádají se tu příměstské tábory a v jurtě a přilehlé chatě je lesní mateřská školka „**Pramínek**“. Do lesa zasahuje venkovní expozice „**Les jako zdroj tradice**“. Zároveň je hájovna jedním ze zastavení Astro stezky Říčany.

Kolem jurty a přilehlé chatky s terasou byl ještě na jaře krásný trávník, hnědá oranice je práce divočáků, pro pobyt dětí je to doslova katastrofa.

Kousek od hájovny jsme došli k bezejmennému potůčku, ten se prodírá ve svažitém terénu kameny a lesem k Srnčímu paloučku. Adrenalinová stezka vede po obou stranách potoka, ten je potřeba několikrát přeskakovat a nebát se vody.

Kilometr od potůčku jsme se dostali na jednu z Ladových pohádkových cest. Vede vysokým lesem po vrstevnici a jmenuje se Cesta kocoura Mikeše.

Východní odbočení z kocourovy cesty vede ven z lesa do chatové osady „Pod lesem“. Vysloveně chat tady moc nevidíme, převážně jsou to luxusní domky a vily k trvalému bydlení. Pod nimi náš dnešní cíl, jsme u vstupu do pravděpodobně největší japonské zahrady v Evropě, jmenuje se Aizen a navrhl ji Takumi Mizokami.

Japonskou zahradu založil s pomocí japonského zahradního architekta v roce 1998 ing. Petr Typlt. Pro veřejnost zahradu otevřel již v roce 2007. Sloužit měla hlavně k odpočinku a meditaci. Do budoucna měl se zahradou velké plány. V roce 2010 bohužel náhle zemřel. Noví vlastníci se snaží zahradu udržovat, ale třeba plán na zřízení dravé podhorské říčky propojující celý areál je nákladný a v současnosti těžko realizovatelný. Říčka, již tvoří obrovské kameny, tady již je, dokonce i s pomalu zarůstající exotickou zelení. Proudící voda ji ale chybí. Snad někdy v budoucnu....

Tak to byly fotky, které v japonské zahradě pořídily holky Lýdie s Hanou. Ve svahu pod říčanským lesem se ale realizoval ještě jeden projekt. Mnohem starší, mnohem slavnější, dnes bohužel téměř zaniklý. Zapomenout na něj ale nelze. V roce 1894 zakoupil František Thomayer se svým bratrem Josefem, slavným lékařem, rozsáhlé pozemky pro šlechtění stromů, keřů a květin. Z těchto výpěstků potom zřizoval parky. Nejen v Praze, ale i v celých Čechách. Průběžně studoval zahradní architekturu po celé Evropě a nakonec se stal s titulem zahradní architekt ředitelem pražských městských parků.

František Thomayer je zapsán zlatým písmem do dějin zahradní architektury u nás. Dokladem toho jsou i dnes zachovalé a udržované městské parky v Mariánských lázních, Chrudimi nebo Hradci Králové. V Říčanech se alespoň ulice, přilehlá k jejich bývalým pozemkům, jmenuje „Ve školkách“.

Právě v ulici Ve školkách se našim fotografkám podařil asi snímek dne. Takové sročení koček se dnes již jen tak nevidí. Tady ve svahu pod lesem za docela slušného podzimního počasí naše vycházka končí. Od japonské zahrady je to do Říčan ještě dobré dva kilometry, napřed chatovou osadou, kde je potřeba se neustále vyhýbat jedoucím autům, dokonce i popelářům. Přináší to naše doba a my s tím již asi nic neuděláme. Druhou část cesty tvoří louky a pastviny, docela příjemné prostředí. Dorazili jsme na náměstí a nejvýhodnější bylo počkat asi půlhodinku na autobus MHD do Prahy.

**Ve Světicích a Říčanech 3. října 2025. Vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi,
spoustu fotek pořídily Lýdie Stoupová a Hana Mašková**

